

* * *

у морі штиль – навкруги німота первозданна
напнуте небо над світом чорним шатром
ти чекаєш прибою і часу як місяць устане
начисто змити усе й освітити нутро
чайками розлетітися пінистим морем білим
збирати по дрібці уламки старих кораблів
із них та із глини вимішував наново тіло
виліпив тіло з морської води і землі
ти чекаєш що завтра прокинешся зовсім інакшим
світ перекроїш під себе і втиснешся ніби влитий
бо життя що прожив видається до біса несправжнім
а усі твої образи в головах інших – не ти
ти чекаєш світанку що буде різнитись від вчора
бо з народженим днем загинається вгору спіраль
змалений світ виростає – стає просторим
а душа обертається в сталь

І – ВОГОНЬ

по тобі загорілося все
сліди на землі і кров кип'ятилась
по тобі голіруч вугілля розпечене
вибирав з голови
золу вигрібав – витрушував попіл
а потім
трясся як прокажений котрий
не вірить у зцілення

боже спасибі хоча б напівцілим
вийшов із цього вогню
я п'ю в порожнечі – порожній
я вже на новій дорозі
чи на роздоріжжі
у пошуку – правди – рятунку –
скоріше себе

і де ж його шукати
навспак повернути на згарище?..
без обличчя подохнути краще!..
я із себе здираю ім'я
імовірно мене вже немає
розпорошений на попелищі –
тільки тінь снує між людьми

гоне вітер нещадно свище
розвіваючи я і ми

я тікаю в безлюддя й безбожність
я не я – не шукайте мене
було всяко – і страшно й тривожно
ми згоріли – і ти минеш!..

II – ПОЖАРИЩЕ

всередині мене лишається пил і зола
я – поле скошене начисто пожарищем
на ньому обвуглені складені снопом тіла
і усі із моїм обличчям

вимолюю зливу і супокою
спалене вимити у перебуте
і коли складатиму зброю
у мені народиться будда

розпереже сто крил безликий
обійматиме світ – мій стан
наші сутності будуть злитими
і йому я обличчя дам

